

Udvalgets Mellemkomst — har kunnet skaffe sig passende Arbejde, at udtale, at en saadan Attest efter deres Opfattelse maa anses for overflødig. De henviser i saa Henseende til, at de kommunale Arbejdsanvisningsudvalg paa den ene Side skal holde sig bedst muligt underrettet om ledigt Arbejde i Kommunen, medens de paa den anden Side vil modtage nøjagtige ugentlige Oplysninger om de ledige Arbejdere i Kommunen. Udrustet med denne Viden skal Udvalgets Formand føre Tilsyn med Kassernes Kontrol med arbejdsløse Medlemmer, og naar han — som det er foreslaaet — her skal kunne standse Understøttelsen til enhver Person, hvem der efter hans Mening kan anvises passende Arbejde, synes den Mulighed for at begrænse Adgangen til Understøttelse, der kunde følge af Kravet om den omhandlede Attest, efter disse Medlemmers Opfattelse ikke at have nogen selvstændig Betydning.

Hvad endelig angaar Indførelsen af Arbejdskort, har de fornævnte Medlemmer givet Udtryk for en betydelig Skepsis med Hensyn til Værdien af en saadan Ordning i den praktiske Gennemførelse, ligesom de har udtalt deres store Tvivl om, hvorvidt den vil opnaa Tilslutning hos Arbejdsgivere og Arbejdere, som maa være en afgørende Betingelse for, at den kan virke efter sin Hensigt.“

Vi kan i eet og alt slutte os til disse meget saglige og sagkyndige Bemærkninger, der her er fremsat af saa betydelige Mænd inden for Arbejdsløshedslovgivningen som bl. a. Direktør Aage Vater og Direktør Kr. Korsgaard. Vi er ganske overbevist om, at disse Mænds Indlæg i denne Debat har sit Udspring i en meget grundig og gennem mange Aar oparbejdet Indsigt i og Opfattelse af, hvad der tjener Arbejdsløshedsforsikringen bedst. Men vi vil gerne som Supplement hertil anføre, at det kan kun virke stødende og generende for de Tillidsmænd, der paa Arbejdsløsheds-kassens Vegne administrerer Kontrollen, at Enkeltmand — Formanden for 3 Mands Udvalget — skal have Beføjelse til ligefrem at standse Understøttelsen for den arbejdsløshedsforsikrede, saafremt han ikke kan blive enig med den paagældende Kasses Bestyrelse om en saadan Forholdsregel. Der kan efter vor Mening ikke være nogen som helst Tvivl om, at et af Udvalgsformanden paaklædet Forhold ved Forhandlingen mellem Udvalgsformanden og Kassens Bestyrelse vil faa en saa forsvarlig Behandling, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Understøttelse skal standses eller ikke, altid vil være i de bedste Hænder, saaledes at der ikke foreligger nogen Nødvendighed for at forlene Udvalgsformanden med en saadan skærpet og diktatorisk Beføjelse som den omtalte. Og hvis Meningerne skulde være saa delte, at der bliver Plads for en saadan Beføjelses Effektivering, saa maa der ogsaa kunne blive Tid for Arbejdsdirektoratet til at træffe Beslutning i Sagen, forinden eventuel Understøttelse skal inddrages.

Til Slut skal vi kun omtale Attestbestemmelserne. Der er her Tale om en meget uheldig Deling af Kassens Medlemmer, idet Ændringen i § 6 tilkendegiver en Deling først og fremmest af Forsørgere og Ikke-Forsørgere, dernæst inden for Ikke-Forsørgere en Deling under og over 30 Aar.

Bortset fra Haandværksfag og visse Fag med tillærte Arbejdere skal en Ikke-Forsørger under 30 Aar underkaste sig 3 Mands Udvalgets Vurdering af, hvorvidt den vedkommende er berettiget til at modtage Arbejdsløshedsunderstøttelse eller ej fra den første Dag, han bliver ledig, og for faglærte Arbejdere og tillærte gælder denne Regel efter 2 Maaneders Arbejdsledighed.

Det maa være let forstaaeligt, med hvilke Følelser en arbejdsløs henvender sig til 3 Mands Udvalget for at erholde en saadan Attest som Gyldighedsbevis for, at nu kan han gaa hen og optage den Arbejdsløshedsunderstøttelse, som han selv i meget betydeligt Omfang har været med til at udrede. Man sætter her et Mistænkelighedens Stempel paa den vedkommende Arbejder sigtende til, at han ikke vil tage det Arbejde, som er for Haanden, og som er passende for ham — alt taget i Betragtning —, rent bortset fra, at det i meget høj Grad vil kunne komme til at ligge i 3 Mands Udvalgets Haand at bestemme, om en saadan Arbejder skal være forpligtet til at tage Arbejde, som baade med Hensyn til Betalingen, Vilkaarene i øvrigt, Afstanden fra Hjemstedet og mange andre Forhold ikke er passende for den vedkommende. En saadan eventuel Forhaandsindstilling, som der her kan komme til Orde med Hensyn til Vurderingen af de paagældende arbejdslediges Arbejdsuvillighed, har efter vor Formening ingen Berettigelse.

Vi har foretaget en statistisk Undersøgelse af de ugiftes Understøttelsesforhold op til 30 Aars Alderen, og den viser os et Billede, der i høj Grad er egnet til Affivning af det heromhandlede og i høj Grad ilde anskrevne Attestsystem.